15/07/2019

Αισθάνομαι ότι είμαι μόνος

/ Ορθόδοξες Προβολές

Μή φοβάσαι δέν εἶσαι μόνος. Μόνος εἶναι ἐκεῖνος πού δέν γνωρίζει τὸν Θεὸ ἄκομα καὶ ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συναναστρέφονται μαζὶ του. Αὐτός, καὶ στήν πιὸ πολυάριθμη κοινωνία, θὰ ἔλεγε- ὅπως καὶ τώρα λένε κάποιοι- «βαριέμαι, δέν ξέρω τί θέλω νά κάνω μὲ τὸν ἑαυτό μου, ὅλα εἶναι βαρετά».

Αὐτὲς εἶναι ψυχὲς ἄδειες ἀπὸ τὸν Θεό, φλοῖδες χωρὶς κουκούτσι, στάχτη χωρὶς κάρβουνο. Ἀλλὰ ἐσὺ δέν εἶσαι μόνος ἀφοῦ εἶσαι πλάι στόν Κύριο καὶ ὁ Κύριος δίπλα σου.

Ἄκουσέ πώς ὁ μεγάλος Παῦλος, ὁ ἀπόστολος τῆς οἰκουμένης, ἦταν κάποτε ἐγκαταλελειμμένος ἀπ’ ὅλους, καί πώς μιλᾶ: «᾽Εντῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· μὴ αὐτοῖς λογισθείη· ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη καὶ ἐνεδυνάμωσέ με, ἵναδι’ ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ καὶ ἀκούσῃ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐρρύσθην ἐκ στόματος λέοντος» (Β’ Τιμ. 4, 16-17).

Βλέπεις, λοιπόν, πόσο ἅγια σκέφθηκε καὶ μίλησε ὁ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ Παῦλος σ’

ἐκεῖνες τίς πρῶτες μέρες, ὅταν στόν κόσμο δέν ὑπῆρχε ἄκομα οὔτε ἕνας χριστιανικὸς Ναός, οὔτε ἕνας χριστιανὸς ἄρχοντας! Ἐνῶ σήμερα ὅλη ἡ γῆ εἶναι στολισμένη μὲ χριστιανικοὺς Ναοὺς καὶ οἱ χριστιανοὶ ἀπαριθμοῦνται σὲ κάτι ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια.

Μὴ λυπάσαι, λοιπόν, ἐπειδὴ αἰσθάνεσαι μοναξιὰ στον δικὸ σας τόπο. Ἂν αἰσθάνεσαι σὰν νά εἶσαι στήν ἔρημο, ὅπως γράφεις, γνωρίζε ὅτι πολλοὶ στήν ἔρημο σώθηκαν. Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐρημίτες τοῦ Θεοῦ ἀνήλθαν στή μεγάλη κοινωνία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Ὑπήρχαν ἄνθρωποι πού γιά πενήντα ὁλόκληρα χρόνια δέν εἶδαν ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ ὅμως δέν ἔλεγαν «εἴμαστε μόνοι»! Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἦταν μαζὶ τους καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν Θεό.

Μπορεῖς νά ζήσεις χωρὶς κανέναν καὶ χωρὶς τίποτα• χωρὶς τὸν Θεὸ ὅμως δέν μπορεῖς. Αὐτὴ εἶναι ἡ δικὴ τους μαρτυρία πού τὴν παρέδωσαν στήν Ἐκκλησία ὡς κάποιο κεφάλαιο δικὸ της. Δέν εἶναι γνωστὸ ἐὰν κάποιος ἄθεος μπόρεσε νά ἐπιζήσει ἐπὶ πενήντα χρόνια σὲ πλήρη μοναξιὰ στήν ἔρημο. Αὐτὸ δέν ἔχει σημειωθεῖ στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Δέν εἶναι σὲ θέση ἕνας ἄθεος νά πράξει κάτι τέτοιο.

Σὲ κάποιον σὰν αὐτὸν εἶναι βαρετὸ νά ζεῖ μέσα στήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄκομα πιὸ μονότονο- ἄκομα καὶ ἀδύνατο- ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνία. Διότι ὁ ἄθεος ἀναζητᾶ τοὺς ἀνθρώπους γιά νά τοὺς κεντρίσει τὴν καρδία μὲ τὴν ἀθεΐα του καὶ να θρέψει τὸν ἑαυτὸ του μὲ τὸν πόνο τους. Ἀλλὰ στην ἔρημο ποῖον νά βρεῖ νά φάει παρὰ μόνον τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό; Καὶ μὲ ποιανοῦ τὸν πόνο νά τραφεῖ παρὰ μὲ τὸν δικὸ του;

Γι’ αὐτὸ ἀπογείωσε τίς σκέψεις σου στά πνευματικὰ ὕψη ὅπου κατοικεῖ Ἐκεῖνος πού μόνος Του εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ τρυφερότερη κοινωνία ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνη κοινωνία. Ἐκεῖνον νά ὑπηρετεῖς, μ’ Ἐκεῖνον νά συναναστρέφεσαι, σ’ Ἐκεῖνον νά μιλᾶς, γιά Ἐκεῖνον ἀγωνίσου, Ἐκεῖνον ἀγάπα μὲ ὅλη σου τὴν καρδία, μὲ ὅλον τὸν νοῦ σου.Ἐκεῖνος θὰ βρεῖ τρόπους νά ἀνοίξει τὰ μάτια τῶν γειτόνων σου καὶ τὴν καρδία τους, ὥστε νά ἐμφανίσει σ’ αὐτοὺς τή ζωντανὴ πίστη σ’ Αὐτόν.

Τότε στόν τόπο σου θὰ ψάλλεται ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνον ἀπὸ ἕναν σολίστ, ὅπως τώρα, ἀλλὰ ἀπὸ μία χορωδία. Εἰρήνη καὶ ὑγεία ἀπὸ τὸν Θεό.

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Δέν φτάνει μόνο ἡ πίστη... ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ Β΄»
τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμὶροβιτς)